

Aleister Crowley
Liber LIX - Across the Gulf

PREKO
PONORA

HRUMACHIS XI OAZA
O.T.O.

PREDGOVOR

PREKO PONORA je fantastičan opis prethodne inkarnacije. Sećanje Aleister Crowley-a na njegov proživljeni život kao Sveštenik Ankh-Af-Na-Khonsu u 26-toj egipatskoj dinastiji. Dramatičan opis promene Eona uz menjanje Božanstava koji su nosioci tih Eona (od Isis do Ozirisa). Pomaže čitaocu da shvati (meditativno) promenu Eona od Ozirisa do Horusa. Krunisanog i Osvajajućeg Deteta.

- Urednik.

Elektronsko Izdanje
Hrumachis XI Oaza Ordo Templi Orientis
Beograd 2008

GLAVA I

Konačno, to mi se vratilo u sećanje.

Sada je pet godina otkako sam otkrio svoju stelu u Bulaku, međutim, sve dok nisam primio izvesnu inicijaciju u gradu Benaresu prošle godine, nije ni počinjalo da mi se vraća sećanje na moj život u Dvadeset-šestoj Dinastiji kada sam bio princ i sveštenik u Tebi (Thebai). Čak i sada mnogo toga je nejasno; ali naređeno mi je da pišem, tako da se pri pisanju celokupno pamćenje može povratiti. Jer bez potpunog poznavanja i razumevanja tog čudnog života kraj Nila ne mogu u celosti znati i razumeti ovaj kasniji život, niti pronaći onu Grobnicu za koju sam određen da pronađem, i u njoj učiniti ono što mora biti učinjeno.

Stoga sa verom i smelošću ja koji sam bio - na neki mistični način - Sveštenik Prinčeva, Ankh-f-na-khonsu, dete Ta-neha (Ta-nech), svetog i moćnog, i Bes-na-Maut, sveštenice Zvezdanog (Neba), reših da sebi ispričam čudne stvari koje su me zadesile u tom životu.

Ovako.

U času mog rođenja Aphruimis se uzdizao u znaku Lava, a u njemu ta čudna skrivena planeta upravlja tamom, magijom i zabranjenom ljubavlju. Sunce je bilo sjedinjeno sa planetom Amouna, ali u Ponoru, kao da pokazuje kako bi moja moć i slava trebale biti tajanstvene, i u Aterechinisu, drugom dekanu Kuće Maatine, tako da bi i moja strast i zadovoljstvo isto tako trebali biti nesvetovni. U Kući Putovanja u Znaku Ovna bila je Luna moja slatka dama. I mudri ljudi su to tumačili kao znamenje da bih ja mogao putovati daleko; može biti do velikog hrama na izvorištu majke Nila; može biti...

Glupost! Skoro da se nisam micao iz Tebe.

A ipak sam istražio strane zemlje za koje oni nisu ni znali; i o tome ću pričati kasnije.

Sećam se - što nikada nisam mogao dok sam živeo u zemlji Khemi - samog trenutka mog rođenja. Jer moja majka je bila iz najstarije kuće u Tebi, a njena krv ne samo kraljevska, već i sa božanskom pomešana. Pedeset je devica u srebrnim tkaninama stajalo oko nje udarajući u sistrome, baš kao da je smeh Bogova odzvanjao kricima žene. Kraj postelje je stajao Horusov Sveštenik sa svojim štapom moći, na čijem je vrhu bio Feniks, a šiljak na dnu. Budno je motrio da se Sebek ne bi digao iz ponora.

Na krovu Palate motrila su tri glavna Faraonova astrologa sa svojim instrumentima, a četiri naoružana čoveka sa uglova kule javljala su kako se kada koji bog uzdizao. Ona trojica su se prilično mučila i preznojavala na svom zadatku; jer oni su i bili najzabrinutiji.

Čitav dan se očekivalo moje rođenje; ali kako se Tum (Toum) vukao ka Svom zalasku njihova su lica postajala bleđa od neba; jer postojao je jedan jezivi trenutak u noći koji ni sva njihova veština nije mogla protumačiti. Bogovi koji su bdeli nad njim bili su prekriveni velom.

Međutim, izgledalo je neverovatno da bi Sudbina mogla tako odlučiti; pa ipak oni su se toliko prestrašili da su dole Totovom svešteniku poslali poruku da on mora po svaku cenu izbeći taj zastrašujući trenutak, pa čak i po cenu života i majke i deteta; a ipak stražari su najavljivali čas. Sada, Sada! - vikao je najstariji astrolog kako se onaj trenutak približavao - sada! Na to je dole Totov sveštenik crpio svo svoje umeće.

Kad gle! grmljavina ponora. Palata se zaljulja i pade; diže se Tifon moćni u razaranju, i kroči preko nebesa. Zemljotres zanjiha svet; zvezde se otrgoše od svojih veza i zadrhtaše.

I gle u sredini Bes-na-Maut, majka moja; i u njenom naručju ja, nasmešen usred sve te ruševine. Pa ipak nijedan živi stvor ne oseti ni najmanji bol! A astrolozi pocepaše svoje odore i udaraše licima po tlu; jer jezivi trenutak, Nepoznati Užas, je prošao; a sa njim sam ja izašao na svetlost.

I zaista, u svom strahu, kao što sam doznao mnogo kasnije, oni su poslali glasnike najstarijem i najmudrijem od sveštenika; Prvosvešteniku Nuite, koji je živeo na dnu jednog toliko dubokog bunara da su njegove oči čak i po danu mogle ostati prikovane za zvezde.

Međutim, on im je odgovorio da pošto su oni učinili sve što su mogli, a Sudbina izokrenula njihov plan, bilo je očigledno da je stvar u rukama Sudbine, i da je za njih bolje da se što manje mešaju u to. Jer on je bio grub starac - a kako sam ga ja kasnije sreo biće opisano na drugom mestu.

Zatim sam kao upriličeni trebao biti postavljen na svoju položaj, polu-princ, polu-sveštenik. Trebao sam slediti svog oca, uzeti njegov štap i ankh, preuzeti njegov presto.

Sada se počinjem prisećati nekih detalja moje pripreme za taj uzvišen i sveti zadatak.

Sećanje je čudnovato fragmentarno i čudesno živo. Sećam se kako su me, kad sam napunio četiri meseca, sveštenici uzeli i uvili u panterovu kožu, čije su blještavo-zlatne i ugljeno-crne mrlje bile poput sunca. Odneli su me na rečnu obalu gde su se sunčali sveti krokodili; i ostavili tamo. Ali, kada su me ostavili uzdržali su se od bajanja protiv zlog duha krokodila; i tako sam tri dana ležao bez zaštite. Samo je u određeno vreme moja majka silazila da me nahrani; i ona je takođe bila tiha, odevena samo kao princeza, bez svetih znakova njene službe.

Isto tako, u šestom mesecu izložili su me Suncu u pustinji bez senke i odeće, a u sedmom mesecu stavili su me u krevet sa nekom čarobnicom, koja se hranila krvlju mlade dece, i, pošto je dugo vremena provela u tamnici, bila je strašno izglednala; a u osmom mesecu ostavili su me da se igram sa gujom iz Nila, zmijom Kraljevski Ureus i jednom otrovnicom iz Južne zemlje; ali sam neozleđen prošao kroz sva ta iskušenja.

A u devetom mesecu bio sam odbijen od sise i moja majka mi je rekla zbogom, jer više nikad nije mogla pogledati moje lice, sem u tajnim ritualima Bogova, gde smo se mogli sresti ali ne kao majka i dete, u odori onog Drugog Rođenja koje smo mi iz Khemija poznavali.

Sledećih šest godina mog života su veoma izbledele. Od svega što se mogu prisetiti jeste samo vizija veličine našeg grada Tebe, i strogosti mog života. Jer živeo sam na leđima konja, čak sam jeo i pio u toku jahanja; jer tako se postaje princ. Takođe su me učili da udaram mačem, i da

koristim luk i koplje. Jer, govorilo se da je Horus - ili Men Tu, kako smo Ga mi u Tebi zvali - bio moj Otac i moj Bog. Kasnije ću pričati o toj čudnoj priči o mom začetku.

Na kraju sedme godine ja sam, međutim, odrastao toliko veliki i jak da me je moj otac odveo starom astrologu koji je živeo u bunaru da se posavetuje s njim. Toga se sećam kao da je bilo juče. Putovanje niz veliku reku sa njenim sporim danima! Škripave klupe i znoj robova su mi još uvek u ušima i nozdrvama. Pa brzi trenuci leteće pene na nekom brzaku ili vodopadu. Veličanstveni hramovi koje smo prolazili; usamljeni Totov Ibis koji je meditirao na obali; grimizni letovi ptica; - ali ništa što smo videli tokom putovanja nije bilo kao njegov kraj. Jer na jednom pustom mestu nalazio se bunar, sa samo jednim malim hramom pored njega, u kojem su sluge - i one takođe najsvetije! - tog svetog starca mogle boraviti.

I moj me otac odvede do otvora bunara i triput pozva ime Nuit. Tad dođe glas uspinjući se i vijugajući uz zidove poput zmijske, "Neka to dete postane sveštenica (boginje) Prekrivene Velom!"

Moj otac je bio dovoljno mudar da zna da starac nikada nije napravio grešku; u pitanju je bilo samo pravilno tumačenje proročanstva. Pa ipak je bio bolno zbunjen i ožalošćen, zato što sam ja bio dečko. Zato je po cenu svog života - jer starac je bio surov! - ponovo pozvao i rekao "Pogledaj mog sina!"

Međutim, kako je izgovorio, jedna strela sunčevog sjaja pogodi ga u grlo dok se naginjao nad bunar; i lice mu pocrni, a krv mu izbi na usta. I starac poloka očevu krv svojim jezikom i radosno povika svojim slugama da me vode u kuću Prekrivene Velom, da bih se tamo obučio za moj novi život.

Tamo iz jedne kućice izađe jedan evnuh i jedna izvanredno lepa mlada žena; i evnuh osedla dva konja i mi sami odjahasmo u pustinju.

I mada sam mogao jahati kao čovek, oni mi nisu dali, i mlada sveštenica me je nosila u svom naručju. I mada sam jeo meso kao ratnik, oni mi nisu dali, već me je mlada sveštenica hranila na svojim grudima.

Skinuli su sa mene oklop od pozlaćene bronzne, koji je otac napravio za mene, i krljušti nalik na krokodilske šivene na krokodilskoj koži koju su vešti ljudi štavili sa solju i začinima; i uvili me u meku zelenu svilu.

Tako neobični stigli smo do jedne kućice u pustinji, a šta me tamo zadesilo bogovi mi ne daju da pričam u ovo vreme; zato ću spavati; pa ujutro uz njihovu pomoć sećanje na to će se pojaviti u meni, u meni čak i posle tih hiljada godina zemljinog kruženja u njenom pravcu.

GLAVA II

I tako sam sa godinama postajao sve uglađeniji i suptilniji u svojoj ženskoj odeći. A stari evnuh (koji je bio veoma mudar) uputio me je u Magijsku Veštinu i u obožavanje Prekrivene Velom, čija sam sveštenica trebao da budem.

Sećam se sada mnogih stvari u vezi sa tim čudnim ritualima, stvari previše svetih za opisivanje. Ipak, ispričaću jednu avanturu koju sam imao u mojoj devetoj godini.

U jednoj od svetih knjiga zapisano je da tajna onog finog napitka koji daje viziju zvezdanih boravišta Duanta, čiji pogled je život večni u slobodi i sreći među živima, leži u upotrebi neke male tajne kosti od Sirijskog Medveda. Ali kako da ja kao dete ubijem jednog takvog? Jer oni su mi oduzeli svo oružje.

Ali u gradskom vrtu (jer mi smo se sada vratili u jednu kuću u predgrađu Tebe) nalazila se jedna kolonija medveda koju je držao jedan veliki gospodar radi svog zadovoljstva. I ja sam svojim lukavstvom izmamio jedno meče od njegove majke, i ubio ga velikim kamenom. Zatim sam mu odrao kožu i sakrio se u nju, uzeo njegovu viličnu kost i naoštrio je kamenom. Zatim je konačno došla i stara medvedica da me traži, i kad je spustila svoju njušku da me onjuši, misleći da sam njeno mladunče, zabio sam joj naoštrenu kost u grlo.

Udario sam sa mnogo sreće, jer se ona samo jednom zakašljala, i uginula.

Zatim sam uzeo njenu kožu sa velikim naporom; i (pošto se već spustila noć) pošao natrag kući. Međutim, bio sam krajnje umoran i više se nisam mogao popeti uz zid. Ipak sam ostao budan cele noći, ponovo oštreci na kaamenu viličnu kost onog mečeta; i tada sam je vezao za jednu granu koju sam odlomio sa nekog drveta koje je raslo u vrtu.

Pred zoru sam zaspao, uvijen u kožu stare medvedice. I veliki medved lično, gospodar vrta, video me je i, misleći da sam njegova ženka, prišao da mi se udvara. Tada sam ga trgnuvši se iz sna, udario svom snagom u srce kad se on digao na mene, i bežeći iz svog skloništa otrčao u žbunje. Ali nisam precizno udario, ili sam udario nakrivo. A stari medved, teško ranjen, razdera kožu svoje ženke; i onda, otkrivši prevaru, pođe za mnom.

Na sreću pronađoh i uvukoh se u jedne uzane vratnice, previše duboke za njega da bi me dohvatio, iako nisam mogao proći, jer su vrata bila zatvorena iznad mene. A u uglu vrata bio je jedan stari bačeni mač. Bio je previše težak da bih lako rukovao njime, pa ipak sam ga podigao i mlitavo udario medveda po šapama. Toliko sam ga ranio da je on u bolu pao, povukao se i počeo lizati šape. Tako je i zaboravio na mene; a ja, ohrabren, nasrnuh na njega. On je otvorio usta; ali pre nego što je uspeo ustati, zario sam mu mač u čeljusti.

On zabaci glavu, a ja, prilepljen za balčak, poletih u vazduh i teško padoh na leđa. Glavom sam udario o zemlju i ostao onesvešćen.

Kada sam došao sebi masa ljudi i žena mi je prosipala vodu u lice i govorila čini koje povraćaju iz nesvestice. Pored mene, sasvim blizu, ležao je moj protivnik mrtav; a ja, ne zaboravljajući ono

što sam tražio, uzeh oštricu mača (jer je bio slomljen) te odsekoh tajne delove medveda i uzeh njegovu malu kost i htjedoh da odem sa svojom nagradom. Međutim, veliki gospodar te kuće poče me ispitivati; a svi njegovi prijatelji kao da su mi se rugali. Ali žene nisu; one su stale oko mene i mazile me i milovale; tako da su pale i srdite reči.

I baš dok su se oni međusobno svadali, moj čuvar, stari evnuh, pojavi se među njima; jer on je dopratio moj trag do vrta.

A kada su ugledali prsten svetog starca astrologa zadrhtali su; i gospodar kuće baci zlatni lanac oko mog vrata, dok mi je njegova dama dala njen vlastiti svileni šal, vezen sa obožavanjem Izide i Neftide, i Apisa i Hathor. Niko se nije usudio da mi oduzme onu malu kost koju sam tako željno osvojio; i sa njom sam napravio čarobni Elikzir, i posmatrao zvezdana boravišta Duanta, baš kako je pisalo u staroj mudroj knjizi.

Međutim, moji čuvari behu posramljeni i zbunjeni; jer mada sam bio tako nežan i fin, ipak je moja muškost sijala u takvim delima poput ovoga - pa kako da ja stvarno postanem sveštenica Prekrivene Velom?

Stoga su bolje motrili na mene i negovali me u raskoši i laskanju. Imao sam dva crna dečaka-roba koji su me hranili i pirkali lepezama; imao sam jednog harfistu iz velikog grada Memfisa, koji je svirao čežnjive melodije. Međutim iz inata sam ga stalno navodio na misli o ratu i ljubavi; i njegova muzika je postajala sve silnija i glasnija, tako da je stari evnuh, utrčavajući unutra, počinjao da ga mlati štapom.

Kako se dobro sećam te sobe! Bila je široka i visoka; sa rezbarenim stubovima od malahita i lapis lazulija, od porfira i žutog mermera. Pod je bio od crnog granita; krov od belog mermera. Na Istočnoj strani nalazio se moj kauč, mekoća egzotičnog krzna. Valjanje u tim krznima mamilo je drhtaje zadovoljstva. U sredini sobe bila je mala fontana od čistog zlata. Sunčeva svetlost je dolazila kroz šupljinu između zidova i krova, dok sam na drugoj strani mogao gledati vani i gore u beskonačno plavetnilo.

U holu je živeo veliki piton; no on je bio veoma star, i previše mudar da bi se kretao. Ali - tako sam tada verovao - on me je posmatrao i prenosio obaveštenja starom magu iz bunara.

A onda se pokazala glupost mojih čuvara; dok sam ja po ceo dan spavao, lenčario i zaludno svirao, noću kada su oni mislili da spavam, ja nisam spavao. Tada sam se dizao i podvrgavao najčešćim vežbama. Prvo, odlazio bih u bazen i zadržavao dah ispod vode dok ne bih prizvao Boginju Auramoth stotinu puta. Zatim, hodao sam na rukama po sobi, čak sam uspevao i poskakivati na jednoj ruci. Dalje, penjao sam se uz svaki od dvadeset četiri glatka stuba. Onda bih uvežbavao sedamdeset dva atletska položaja. Takođe sam i na mnoge druge načine težio da maksimalno povećam svoju snagu; i sve to sam čuvao u najvećoj tajnosti od mojih čuvara.

Jedne noći sam konačno rešio da isprobam svoju snagu; smaknuo sam zavesu i izašao u hodnik. Skočivši na vojnika koji me je čuvao, oborio sam ga na zemlju; i stavljajući desnu ruku pod njegovu bradu, levu na desno rame i koleno na grkljan, otkinuo sam mu glavu od tela pre nego što je uspeo kriknuti.

Tada sam imao petnaest godina; ali delo je bilo čudovišno. Niko nije sumnjao na mene; mislili su da je to čudo.

Stari evnuh, razočaran, otišao je po savet maga iz bunara; čiji je odgovor glasio: "Neka sveštenica položi zakletve!"

Smatrao sam tog starca najvećom tvrdoglavom budalom; jer sam i sam bio tvrdoglav i budalast. Još uvek nisam shvatao njegovu mudrost niti nameru.

Često se tako dešava. Nekada su ljudi slali svoje sveštenike da prekore Nil zbog nadolaženja - sve dok nisu shvatili da je njegovo nadolaženje uzrok plodnosti njihovih polja.

U nastavku ću pričati o zakletvama koje sam položio i o mojoj službi u ulozi sveštenice (boginje) Prekrivene Velom.

GLAVA III

Bila je Prolećna Ravnodnevice i sav se moj život pokrenuo u meni. Vodili su me niz hladne kolonade od masivnog kamenja odevenog u bele odore izvezene srebrom i prekrivenog velom od fine zlatne tkanine prikopčane rubinima. Nisu mi stavili krunu Ureus, niti nemis, ni Ateph krunu, već su moje čelo vezali običnom trakom od zelenog lišća - vrbene i mandragore i nekih otrovnih biljaka o kojima nije zgodno govoriti.

Sveštenici Prekrivene Velom bili su žalosno zbunjeni, zato što nikada dotad nijedan dečko nije bio izabrana sveštenica. Jer pre nego što se zakletve mogu dati, traže se dokazi devičanstva; a, izgledalo je, da se taj deo rituala mora izostaviti ili prepraviti. Tad Prvosveštenik reče: "Ispitaćemo prvu ženu koju on dotakne svojom rukom, i ona će biti dovoljna." Kada sam to čuo, pomislio sam da iskušam Boga; i, razgledajući gomilu, ugledah u raspuštenim haljama sa rumenim licem i bludnim očima, jednu kurtizanu dobro poznatu u gradu, i dodirnuh nju. Tad su se oni sveštenici koji su me mrzeli obradovali, jer su želeli da me odbace; i odvođeci onu ženu u prostoriju za proveru obaviše ispitivanje.

Zatim se vratiše trčeći sa iscepanim odorama, uzvikujući protiv Prekrivene Velom; jer otkrili su da je ona žena savršeno nevina, i takva je ostala sve do svoje smrti, kao što se kasnije videlo.

Međutim, Prekrivena Velom se razgnevila na njih zbog toga, i pojavila se u svom blistavom velu na stepeništu njenog hrama. Stajala je tamo i pozivala ih jednog po jednog; i podizala je samo onaj delić vela ispred očiju i gledala ih u oči; i oni su padali mrtvi pred njom kao da ih je munja pogadala.

A oni sveštenici koji su mi bili naklonjeni i odani boginji uzeli su onu devičansku kurtizanu i povelu je trijumfalno kroz grad, sa velom i krunom kao što je to bio običaj. Nakon nekoliko dana umro je onaj koji je čuvao svetog jarca (naše zemlje) Khema, i oni su nju odredili na njegovo mesto. Ona je bila prva žena tako počašćena još od vremena Zle Kraljice iz Osamnaeste Dinastije, one koja je žudela za muškarcima u doba kada ih druge žene nisu ni upoznale, koja se predala bogovima i zverima.

Zatim me odvedoše do bazena sa tečnim srebrom - ili bar tako su ga zvali; mislim da je to bila živa, jer sećam se da su imali velikih teškoća da me potope - koji se nalazi pod nogama Prekrivene Velom. Jer to je tajna Proročišta. Stojeći udaljen sveštenik posmatra njen odraz u ogledalu, gledajući njene usne koje se kreću ispod vela; i on to tumači onome koji traži istinu.

Tako sveštenik pogrešno čita ćutanje Boginje, a tražilac pogrešno shvata rdavi govor sveštenika. Zatim nailaze budale, govoreći "Boginja laže" - i u svojoj gluposti umiru.

I tako, dok su me držali ispod površine bazena, Prvosveštenica je davala zakletve umesto mene govoreći:

Kunem se kuglom Mesečevom;
Kunem se krugom Zvezdanim;
Kunem se Velom i Licem iza Vela;

Kunem se Svetlom Nevidljivim i Tamom Vidljivom; U ime ove Device koja je pogružena u tvoju vodu;

Da ću živeti u čistoti i služenju;
Da ću voleti u lepoti i istini;
Da ću čuvati Veo od profanog;
Da ću umreti ispred Vela; ...

- i onda dolazi strašni kazneni znak (u slučaju) neuspeha.

Ne usuđujem se prisetiti ni polovine; pa ipak u njemu su bile ove reči: Neka je Setov Falus rascepi, i nek joj utrobu Apep proždere; neka se podaje Besz-ovom strašću, i nek joj lice proguta Bog _____.

Nije dobro pisati Njegovo ime.

Zatim su me pustili, i ja sam smešeći se ležao u bazenu. Podigli su me i odveli do stopala boginje, tako da sam ih mogao celivati. I dok sam ih ljubio takva je jeza prostrujala kroz mene da sam pomislio da sam se uzneo u nebo Amouna, ili baš kao jeza kakvu je Asi osetila kada su Hoor i Hoor-pa-krat, napuštajući njenu matericu, naoružani iskočili u život. Zatim su mi svukli odore i šibali me finim prutićima devičanske leske, dok mi krv nije potekla u bazen. Međutim, površina srebra je progutala krv nekom tajanstvenom energijom; i oni su to smatrali znakom primanja. Onda su me obukli u prave odore koje nosi sveštenica Prekrivene Velom; stavili mi srebrni sistrum u ruku, i rekli da izvedem obred obožavanja. Učinio sam to, i veo boginje je zablistao u tami - jer utom je pala noć - nekom čudesnom zvezdanom svetlošću.

Time je postalo jasno da sam ja zaista ispravno izabran.

Na kraju su me odveli u kuću za slavlje i postavili na visoki presto. Sveštenici su jedan za drugim dolazili i ljubili mi usne; sveštenice su po redu dolazile i davale mi tajni stisak ruku koji ima skrivenu moć. I slavlje je povećalo radost; jer sva hrana je bila magijski pripremljena. Svaka životinja koju su zaklali bila je nevinna; svaka biljka koju su uzbrali uzgajale su i negovale device u baštama hrama. I vino je bilo samo izvorska voda, ali su ga svete sveštenice tako posvetile da je jedna čaša istog bila opojnija od čitave mešine običnog vina. Pa ipak, ta opojnost je bila čista radost, jedan sasvim božanski elan; i davala je snagu, i svršavala se snom, i nije ostavljala tugu.

I na kraju, dok je prvo sivo rumenilo Hormakhua izbleđivalo duboki noćni indigo, krunisali su me i odenuli belim lotosovim cvetovima, i radosno vratili u hram, da tamo proslavimo jutarnji ritual buđenja Prekrivene Velom.

Tako sam, i nikako drukčije, postao sveštenica te svete boginje, i za koji trenutak moj život je prolazio mirno poput samog čistog ogledala.

A od same Prekrivene Velom lično došao je Dah Promene.

Ovako.

Sedme Ravnodnevice nakon moje inicijacije u njene misterije Prvosveštenica je pala na ispitu; pri njenom prizivanju Veo više nije blistao onako kako se želelo. Za to su osudili njenu nečistotu, i pribegli mnogim ritualima, ali bez koristi. Na kraju je ona u očaju otišla u Setov hram i predala se kao žrtva tom užasnom bogu. Time su svi ljudi postali uznemireni, i uopšte nisu znali šta bi trebali činiti.

Trebalo bi podsetiti da obrede uvek izvodi samo jedna sveštenica sama pred boginjom, izuzev kod Inicijacija.

Ostale su se takođe osećale odbačenim od nje; i kada su čule za strašan kraj Prvosveštenice, uplašile su se. U stvari, nekoliko njih je sakrilo svoj neuspeh od sveštenika; međutim, uvek su u toku dana i noći nalažene razderane u dvorištima; tako da je izgledalo manje zlo govoriti istinu.

Štaviše, ta stvar je postala javni skandal; jer je boginja morila ljude glađu i strašnom i gadnom bolešću.

Što se mene tiče, ja nisam znao šta da radim; jer meni je Veo uvek blistao, i to sjajnije nego obično. Ipak nisam govorio ništa, već tumarao potišteno i tužno, baš kao da sam bio nesrećan koliko i oni. Nisam hteo da izgleda da se hvalim počašću boginje. Slali su onda ljude starom Magu iz bunara; a on im se smejao u lice, ne rekavši ni reč. Slali su i svetom jarcu Khema, a njegova sveštenica je odgovorila samo, "Ja, i takvi kao ja, mogu biti Njeni ljubimci", što su oni smatrali za skarednost i potsmevanje. Treći put su poslali u hram Tota Ibisa, boga mudrosti. A Tot im je odgovorio sledećom zagonetkom: "Na koliko nogu moj Ibis stoji?"

Nisu ga razumeli.

Međutim, stari Prvosveštenik je odlučio da reši misteriju, mada je prestup platio svojim životom. Skrivajući se u hramu, on je posmatrao bazen čekajući odraz svetlucanja Vela, dok smo mi (sveštenice) po redu izvodile obožavanja. A iza njega stajali su sveštenici, čekajući da im on da znak. Mi to nismo znali; a kada je došao red na mene (poslednj(eg)u) da obožavam tu Prekrivenu Velom, gle! Veo je zablistao, i stari sveštenik je podigao ruke da javi ono što se desilo. I bljesak Oka probi Veo, i on pade mrtav sa svog mesta na ostale sveštenike.

Sahranili su ga uz mnoge počasti, jer on je dao svoj život za narod i hram, da bi povratio milost Prekrivene Velom.

Zatim su svi veoma ponizno dolazili ka meni detetu i tražili da im protumačim volju Boginje. A njena volja je bila da bih joj samo ja trebao služiti i noću i danju.

Onda su mi dali da pijem iz Pehara Muka; a njegovo svojstvo je da ako čovek govori lažno, prizivajući ime Boginje, goreće u paklu pred očima celog sveta hiljadu godina; i taj se plamen nikada neće ugasiti. Jedan takav postoji u njenom hramu u Memfisu, video sam ga rođenim očima. On tamo gori, previja se i vrišti na hladnom mermernom podu; i goreće sve dok mu vreme ne istekne, i potonuće u još strašniji pakao ispod Zapada. Ali ja sam se napio, i nebeska rosa je počela sijati na mojoj koži, a neka neopisiva hladnoća prostrujala kroz mene; dok su se svi ostali veselili i slušali glas boginje koji sam im ja objavljivao.

Zatim sam stalno bio nasamo sa onom koja je Prekrivena Velom, i moram do detalja zaći u taj tajni period mog života. Jer, uprkos njegovom kraju, koji je mnoge mudrace osramotio, meni je to bilo kao jedna večnost zanosa, nastojanja i postignuća nakon toga koje većina smrtnika - pa čak i njihovih inicijata! - naziva božanskim.

Prvo da sada objasnimo šta je ritual obožavanja naše Dame Prekrivene Velom.

Najpre, sveštenica izvodi mistični ples, kojim se teraju sva bića bez razlike, bila ona bogovi bila demoni, tako da mesto ostane čisto. Zatim, u sledećem plesu, čak još tajnijem i uzvišenijem, priziva se prisustvo Boginje u njen Lik. Zatim, sveštenica ide na izvesno putovanje, obilazeći žrtvenike mnogih velikih i strašnih Bogova Khema, i pozdravlja ih. Na kraju, ona preuzima samo sopstvo Boginje; i ako se to ispravno izvede, Veo pritom blista.

Stoga, ako Veo ne blista, zna se da na neki način sveštenica nije uspela da se postoveti sa Boginjom. Tako jedna jedina nečistoća u mislima sveštenice mora izazvati neuspeh; jer boginja je savršeno čista.

Ipak, zadatak je uvek težak; jer kod drugih bogova zna se izgled njihovih likova; i istrajnim razmišljanjem o njima lako se može doći do njihovog podražavanja, a isto tako i do njihovog razumeanja i sjedinjavanja svesti sa njima. Ali kod Naše Prekrivene Velom, niko ko joj je ugledao lice nije živeo ni toliko da vrisne, a kamoli da izusti reč.

Zato mi je tad bila životna nužda da budem u potpunom skladu sa tom čistom dušom, tako mirnom, tako jakom. Sa kakvim sam užasom posmatrao sebe tada kada sam, gledajući u svoju vlastitu dušu, video da više nema one savršene mirnoće. To je bilo čudno, baš kao kad bi čovek video neko jezero koje pirka neki vetar a kojeg on ne oseća ni na svojim obrazima ni na čelu!

Drhteći i stideći se, otišao sam na večernje obožavanje. Osećao sam se zabrinutim, razdraženim, ali nisam znao zašto. I uprkos svim mojim naporima, to je trajalo sve do samog trenutka preuzimanja njenog božanstva.

A tada? Oh! i Veo zablista kako nikad nije; da, još više! prskao je iskrama svetlucave vatre, srebrna ruža, pljusak plamena i mirisa.

Bio sam krajnje začuđen zbog toga i održao Bdenje pred njom svu noć, tražeći Reč. Ali, ta reč nije došla.

O onome što se dalje desilo pisaću kasnije.

GLAVA IV

I tako se desilo da ja više uopšte nisam izlazio iz prisustva boginje, izuzev da jedem i spavam. I milost njena ponovo pade na narod, tako da su se svi radovali.

I kad bi neko počinjao gundati, bio bi neumoljivo pogubljen, budući da su ljudi prezali od gladi i bolesti i težili da ih više ne dožive, i da ih na svaki način izbegnu. Stoga su bili preterano pažljivi u svojim darovima.

Međutim ja sam svakim danom bivao sve uplašeniji, budući u velikom znoju strastu, o kojoj se nisam usudio govoriti nikome. Niti sam čak smeo o tome tajno govoriti ni u svom vlastitom srcu, da ne bih otkrio njenu prirodu. Zato sam poslao moju miljenicu, devicu Istarah (vitk, bledu i drhtavu poput mladog lotosa na zapadnom vetru), sa prstenom moje službe, da priupita starog Maga iz bunara.

On joj je odgovorio pokazujući gore ka nebu a zatim dole ka zemlji. I ja sam to Proročanstvo protumačio u smislu "Kako gore, tako dole". Do mene je to doprlo tako da sam se u očaju bacio na noge moje Dame, prekrivajući ih suzama; jer sam tad po jednom prikazanom znamenju znao da sam učinio nešto što je toliko strašno da čak i sada - posle više hiljada godina od tada - jedva se usuđujem da to napišem.

Ja sam zavoleo Prekrivenu Velom.

Da, žestokom strašću zveri, čoveka, boga, svom svojom dušom, voleo sam je.

U isti mah kada sam to shvatio po prikazanom znamenju Veo se prolomio u proždirući plamen; progutao je odoru moje službe ližući ih svojim vatrenim jezicima kao tigrica koja liže krv; pa ipak, pritom mene nije opekao, nijednu dlaku mi nije spržio.

Onako nag pobegao sam u strahu i u svom ludilu okliznuo se i upao u bazen tečnog srebra, koje je prsnulo po celoj dvorani; i dok sam bežao taj ružičasti vodopad plamena koji me je obavijao (dok je šikljao iz Vela) je izlazio - izlazio...

Veo je postao jedna mutna zlatna mreža, ništa više.

Tada sam zastrašen dopuzao do nogu boginje i suzama i poljupcima pokušavao da je još jednom vratim u život. Ali Veo više nije zasijao; samo se neka magla skupljala oko njega i ispunjavala hram, skrivajući stvari od mog pogleda.

Tad se moja ljubimica Istarah vrati sa prstenom i porukom; i misleći da je donela loše vesti, prerezao sam njeno jagnjeće grlo magijskim srpom, a njen sam zmijski jezik iščupao svojim rukama i bacio ga psima i šakalima.

Tu sam grdno pogrešio, jer njene vesti behu dobre. Razmislivši o tome shvatio sam značaj toga.

Jer pošto je veo uvek plistao pri mom preuzimanju (obličja božanstva), bilo je izvesno da sam ja bio u dubokom skladu sa tom svetom Prekrivenom Velom.

Ako sam ja bio zabrinut, a nisam znao zašto; ako je moj dugi mir bio poremećen - al' šta je onda s Njom!

"Kako gore, tako dole!" Jer baš kao što sam ja, čovek, tražio da obuhvatim božanstvo i zdrobim ga u svojim rukama, tako je i Ona, čista suština, tražila da se ispolji u obliku putem ljubavi.

Ipak se nisam usudio da ponovim obred u ponoć.

Umesto njega, ruku ispruženih od sramote i bola, ležao sam ničice na stepeništu kraj njenih nogu.

I gle! Veo se zapali. Tad sam saznao da se i Ona Sama takođe stidela zbog svog žara i uzdržanosti. Tako sam ležao sedam dana, ne mičući; i svo to vreme Veo je plamteo fino i nežno, postojanim plavičastim sjajem koji se menjao u zeleni kako su se moje misli menjale od melanholije do želje.

Osmog dana sam ustao, napustio svetište i obukao se u nove odore, u odore crvene i zlatne, sa krunom od vinove loze, lavorike, lovora i čempresa. Okupao sam se i proglasio svetkovinu. Sveštenike i građane sam napio do besvesti. Zatim sam pozvao stražu i sve do jednog isterao iz celog hrama, obavezujući zapovednika straže da ni po cenu života nikoga ne pušta unutra. Tako sam mogao biti sasvim sam u čitavom prostoru hrama.

Onda sam kao matori sivi vuk tumarao okolo po dvorištu, podižući glas u jedan bolni urlik. Odgovorio mi je jedan urlik koji kao da je dolazio od stotinu hiljada vukova, tako dubok i prigušen, baš kao da je došao iz same zemljine utrobe.

Zatim sam u ponoć opet ušao u svetište i izveo ritual.

Dok sam radio raspalio sam se beskonačnom strašću prema Beskonačnoj; i sada joj dopuštam da nekontrolisano skače, poput lava. čak i tada je Veo blistaio crveno kao nekom paklenom vatrom. Stigao sam do trenutka preuzimanja; ali, umesto da sedim miran i hladan, udaljen, uzdržan, skupio sam snagu i ludački skočio na Veo, hvatajući ga obema rukama. Sada je Veo bio od pletenog zlata, tri hiljade upletenih žica; pedalj debeo! Ipak, zapeo sam svom svojom snagom da ga razderem; i (pošto je i ona upotrebila svoju silu) on se rascepi sa zemljotresnom grmljavinom. Bejah zaslepljen sjajem njenog lica; htjedoh pasti, ali me ona prigrabi sebi i prikova svoja božanska usta na moja, proždirući me vatrom svojih očiju. Usta su joj jecala, grlo ridalo ljubavlju; njen jezik se zari u mene poput strelice sunčevog sjaja koji se zariva u gajeve palmi; moje odore spadoše zgužvane, i privismo telo uz telo.

Onda mi ona na neki čudan način stisnu telo i dušu, uvijajući se oko mene i u meni baš poput Smrti koja proždire smrtnika.

Ali ipak, ipak je moje biće raslo; moja svest se širila sve dok ja ne postadoh čitava Priroda viđena kao jedno, osećana kao jedno, shvaćena kao jedno, stvorena od mene, deo mene,

odvojena od mene - sve to u istom trenutku - a istovremeno ljubavna ekstaza postade ogromna, kula koja dotiče zvezde, more koje potapa sunce.

Ne mogu da pišem o tome... međutim na ulicama ljudi su skupljali zlatne jabuke koje su opadale sa nevidljivih grana, a nevidljivi točiocci su točili vino za sve, čudno vino koje je lečilo bolest i starost, vino koje je, usuto između zuba mrtvih (sve dok balzameri nisu počeli svoj posao), vraćalo ih iz mračnog carstva u savršeno zdravlje i mladost.

A ja, ja sam ležao kao mrtvac u naručju svete Prekrivene Velom - koja to više nije! - dok se ona naslađivala mnome deset puta, hiljadu puta. U tom vihoru strasti sva moja snaga beše slamka u peščanoj oluji.

Pa ipak, ja nisam slabio već jačao. Iako su mi rebra pucala, držao sam se čvrsto. Ubrzo sam se zaista uzbudio; izgledalo je kao da je njena snaga prešla na mene. Zabacio sam joj glavu i zario se na nju i u nju baš kao kometa koja nabija sunce na svoj rog! I moj dah se ubrza između mojih i njenih usana; njen jecaj poče da bleđi, ko dete koje umire, ne više kao divlja zver u mukama.

I tada, podivljao od strasti pobede, navalio sam na nju i borio se protiv nje. Raširio sam joj ruke i oborio ih na tlo; onda sam ih prekrstio na grudima, tako da je ostala bespomoćna. I postadoh kao moćna plamena zmija, i obavih se oko nje, mrveći je svojim spiralnim zagrljajima.

Bio sam gospodar!...

Tad se oko mene prostre silan glas koji kao da je vikao: Postao sam svestan sićušnog svemira, onoga koji izgleda odvojen od čoveka sve dok je sam čovek odvojen od njega.

Ljudi su vikali "Hram gori! Hram Asi Prekrivene Velom gori! Moćni hram koji je davao svoj sjaj Tebi je u plamenu!"

Popustio sam svoje zagrljaje i sabrao se u obliku moćnog zlatnog sokola i rekao joj poslednju reč, reč koja bi je podigla iz mrtvih.

Kad gle! to nije Asi, već Asar!

Bela beše njegova odora, poprskana crvenim, plavim i žutim zvezdama. Zeleno beše njegovo Lice a u rukama je nosio Kuku i bič. On se dizao, dok je hram oko nas padao u ruševinama, i mi ostasmo stojeći tamo.

Nisam znao šta da kažem.

Građani su se gomilali oko nas i većina bi me rado ubila.

Ali Tot moćni Bog, mudri, sa svojom Ibisovom glavom i nemisom boje indiga, sa Ateph-krunom i Feniks-štapom, sa Ankhom od smaragda i magijskom keceljom u Tri boje; da, Tog, Bog Mudrosti, čija je koža žuto-smeđe-narandžasta kao da je gorela u peći, pojavi se vidljiv svima nama. I stari Mag iz Bunara, koga niko nije video izvan njegovog bunara skoro šezdeset godina, beše u sredini; i vikaše bučnim glasom, govoreći:

"Ravnodnevice Bogova!"

I počeo je objašnjavati kako više Priroda ne bi trebala biti središte čovekovog obožavanja, nego sam žovek, čovek sa njegovom patnjom i smrću, čovek u njegovom pročišćenju i usavršavanju. I recitovao je sledeću Ozirisovu Formulu, baš onakvu kakvu nama i danas prenose Braća Ruže i Krsta:

"Jer Asar Un-nefer je rekao;
Onaj koji je bio savršen pred Bogovima je rekao:
Ovo su elementi mog tela, usavršenog kroz patnju,
proslavljenog preko iskušenja.
Jer Miris umiruće Ruže je prigušeni uzdah moje patnje;
Plameno-crvena vatra je energija moje nepobedive volje;
Pehar Vina je izlivanje krvi mog srca, posvećenog obnovi;
A Hleb i So su Temelji mog Tela
Koje uništavam da bi se mogli obnoviti.
Jer ja sam Asar pobednik, čak Asar Un-nefer Potvrđeni!
Ja sam Onaj koji je odeven telom od mesa,
A u Kome je ipak Duh moćnih Bogova.
Ja sam Gospodar života, pobednik nad smrću;
onaj koji je sa mnom, sa mnom će se uzdići.
Ja sam ispoljitelj u Materiji onih čiji je dom u Nevidljivom.
Ja sam pročišćen; Ja zastupam Svemir;
Ja sam njegov Pomiritelj sa večnim Bogovima;
ja sam Usavršitelj Materije;
i bez mene Svemir ne postoji!"

On sve to reče i prikaza svete tajne Ozirisa pred svima njima; i na neki tajanstveni način mi smo svi simbolički učestvovali u njima. A što se mene tiče! u Mirisu umiruće Ruže pre sam video savršenstvo ljubavi moje dame Prekrivene Velom, koju sam pobedio, i u pobedi ubio!

Međutim, stari Mag me tada obuče (jer sam još uvek bio nag) u odeću Ozirisovog Sveštenika. Dao mi je odore od belog lanenog platna i leopardovu kožu, štap i ankh. Dao mi je još kuku i bič, i opasao me kraljevskim pojasom. Na glavu mi je kao krunu stavio zmiju Ureus; a onda, okrećući se narodu, glasno povikao:

"Gledajte Asarovog Sveštenika u Tebi!

"On će vam proglasiti obožavanje Asara; postarajte se da ga sledite!"

I tada, pre no što bi se moglo reći "Britva!" on je nestao iz našeg vidokruga.

Raspustio sam ljude; bio sam sam sa mrtvim Bogom; sa Ozirisom, Gospodarem Amentija, onog koga je Tifon ubio, Apofis proždralo...

Da, stvarno, bio sam sam!

GLAVA V

Zatim me obuzela krajnja iscrpljenost i ja sam kao mrtav pao kraj Ozirisovih nogu. Svo znanje zemaljskih stvari je izašlo iz mene i ušao sam u carstvo mrtvih kroz Zapadnu kapiju. Jer obožavanje Ozirisa i jeste spajanje zemlje sa Zapadom; to je kult Zalazećeg Sunca. Preko Izide čovek dobija snagu prirode; preko Ozirisa on dobija snagu patnje i iskušenja, a kao što je uvežbani atleta superioran divljaku, tako je i Ozirisova magija jača od Izidine magije. Tako sam ja putem mojih tajnih noćnih vežbanja, dok su se moji čuvari trudili da mi duh uglade poput devojačkog, smogao snage da izvedem taj stravični događaj, Ravnodnevicu Bogova.

Baš kao što je i hiljadama godina kasnije moj tajni revolt prema Ozirisu - zato što je svet dovoljno dugo patio! - odlučio da izvedem još jednu Ravnodnevicu u kojoj je Horus trebao da dođe na mesto Pogubljenog sa svojom mladošću, hrabrošću i pobedom.

Stoga sam ušao u ta blistava boravišta Amentija, odeven u gustu tamu, dok je moje telo ležalo u transu kraj Ozirisovih nogu u razrušenom hramu.

Tada je bog Oziris poslao svoju čudnu tamu da nas prekrije, da ljudi ne primete i da se ne uznemire. Tako sam mirno ležao u transu i boravio u Amentiju. Tamo sam se suočio sa proždirućim bogom, tamo je moje srce mereno i potvrđeno kao savršeno; tamo su mi četrdeset i dva Suca rekla da prođem kroz vratnice koje su oni čuvali; govorio sam sa Sedmoricom, i sa Devetoricom, i sa Trideset-trojicom; i na kraju sam izašao u boravište Svete Hathor, u njenu mističnu planinu, i budući tamo krunisan i ovenčan veoma sam se radovao, izlazeći kroz Istočnu kapiju, Predivnu kapiju, u Zemlju Khemi, i grad Tebu, i hram koji je bio hram Prekrivene Velom. Tamo sam ponovo sastavio svoje telo, povezujući magijske veze na propisani način, podigao se i izveo obožavanje Ozirisa četvorostrukim znakom. Usled toga je Ozirisova Svetlost počela svitati; obilazila je grad kovitlajući se, obilna, bučna, dok su ljudi izvodili obožavanja, pokoreni nenormalnim strahom. štaviše, oni su poslušali svoje mudrace i donosili zlatne poklone, tako da se stvorila velika gomila na podu hrama; a volova je prineto toliko da nisu mogli stati u dvorište hrama; i robova toliko da je ličilo na moćnu vojsku.

Tada sam se povukao, i posavetovavši se sa najmudrijim sveštenicima, graditeljima i vajarima, izdao sam naređenja da se hram propisno izgradi. Uz božju pomoć sve je išlo sasvim glatko; pa ipak sam bio svestan neke greške u radu; ili, ako hoćete, neke slabosti u meni i mojoj želji. Vidite, nisam mogao zaboraviti Prekrivenu Velom, dane tišine i samoće sa Njom, duge zore naše blistave strasti, vrhunac svog tog čuda u njenom krah!u!

I tako kako se približavao dan za posvećenje hrama počeo sam se plašiti neke velike katastrofe. A ipak, sve je išlo dobro - možda i previše dobro.

Međutim, narod i sveštenici nisu ništa znali o tome. Jer bog je ispoljavao izuzetnu milost; kao što to jedan novi bog i mora činiti, jer kako bi inače učvrstio svoj položaj? žetve su se učetvorostručile, stoka uosmostručila; sve žene su bile plodne - da! jalove žene od šezdeset godina nosile su blizance! - u gradu ne beše ni tuge ni bolesti.

Veličanstven je bio zbor građana na veliki dan posvećenja.

Divotno se uzdizao hram, tvrđava od crnog granita. Stubovi su izrezbareni divnim likovima svih bogova koji slave Ozirisa; čuda od slika blistala su na zidovima; one su pričale priču o Ozirisu, njegovom rođenju, životu, smrti u Tifonovim rukama, o potrazi za njegovim razbacanim udovima, o rođenju Horusa i Harpokrata, o osveti prema Tifonu Setu, o uskrsnuću Ozirisovom.

Sam bog je sedeo na prestolu ugrađenom u zid. Presto je bio od lapis-lazulija i ćilibara, ukrašen umecima smaragda i rubina. Ogdala od sjajnog zlata, od zlata uglačanog sušenim zmijskim otrovom, tako da su robovi koji su na tome radili neminovno umirali. Jer, bilo je nedopustivo da ta ogdala ikad odraze bilo koje smrtno lice, pa su robovi bili oslepljivani i prekrivani velovima; pa ipak i tada, najbolje bi bilo kada bi umrli.

Konačno, počeo je obred. Blistavim rečima, rečima koje su sijale poput plamena, posvetio sam sve što je tu bilo prisutno, čak i ceo grad Tebu.

I pozdravio sam sve prisutne bogove, veoma moćno, tako da su oni odgovorili odjecima mog obožavanja. A Oziris je moje obožavanje primio sa radošću dok sam obilazio četiri pravca hrama.

Na redu je misteriozni obred Preuzimanja. Preuzeo sam oblik boga; pokušavao sam svoje srce dovesti u sklad sa njegovim.

Avaj! Avaj! Ja sam bio u skladu sa mrtvom dušom Izide; moje srce je bilo kao plamen čiste strasti i lepote; nisam mogao - nisam mogao. Tad se nebesa spustiše i crni oblaci se sabraše na Svodu (boginje) Nu. Crni plamenovi munja parali su oblake, ne dajući svetlost. Gromovi su urlali; ljudi su bili preplašeni. U njegovom mračnom svetilištu Oziris potamni, nezadovoljstvo na njegovom čelu, povređeno dostojanstvo u očima. Onda se jedan stub prašine skovitla iz nebeskog svoda, pravo na mene dok sam stajao usamljen, poluizazivački, u sredini hrama dok su ljudi i sveštenici plašljivo ustuknuli i kukali u daljini. Probio je masivni krov kao da je bio od slame, razbacajući granitne blokove čak do Nila. Spustio se, urlajući i vitlajući, poput nekog ranjenog demonskog zmijskog cara u samrtnom hropcu; udario me je i digao iz hrama; nosio me je miljama kroz vazduh u pustinju; onda se odvojio i oholo me bacio na brdo peska. Ležao sam ošamućen i bez daha, gnev i bol su mi kidali srce.

Ustao sam da izreknem moćnu kletvu; ali, iscrpljenost me savlada i ja bez svesti klonuh na zemlju.

Kad sam došao sebi bila je skoro zora. Popeo sam se na vrh brdašca i pogledao okolo. Samo pesak, na sve strane pesak. I u srcu mi je takođe bio pesak.

Jedini vodič mojim koracima (po izlasku sunca) bio je zeleniji odblesak na istoku, za koji sam mislio da bi mogla biti odražena dolina Nila. Tamo sam usmerio svoje korake; čitav dan sam se borio sa paklenom vrućinom; i pokretnim peskom. U noć sam pokušavao zaspati, na što me je krajnji umor nagonio. Ali, kad god bih legao, tad bi me neki nemir terao napred. Za čas bih se zateturao, pa posrnuo i pao. Tek sam u zoru odspavao možda jedan sat i probudio se skroz zaleđen svojim vlastitim znojem. Bio sam toliko slab da skoro ni ruku nisam mogao dići; jezik mi je otekao, tako da nisam mogao pozdraviti sunčev kolot uobičajenim obožavanjem. Mozak mi je izmakao kontroli; čak više nisam mogao misliti ni o prikladnim basmama koje su mi mogle doneti pomoć. Umesto toga, strašni likovi su se približavali; jedan, gnusni demon u vidu kamile,

bestidna prljava zver; drugi, crni majmun sa plavom njuškom i crvenom zadnjicom, sa kožom bez dlaka i šugavom, sa ogromnom grivom nauljenom i doteranom kao kod neke lepe kurtizane Taj mi se rugao zavodničkim gestovima nalik njenim, i bacao svoj izmet na mene. Pored njih, bili su tu i drugi, grozni i strašni, ogromni magloviti demonski oblici...

Nisam se mogao prisetiti reči moći koje ih kontrolišu.

Sunce koje je grejalo moje smrznute kosti i dalje je peklo. Jezik mi je toliko otekao da sam jedva disao; lice mi je pocrnelo; oči nabubrile. Demoni su se primicali; crpli snagu iz moje slabosti, materijalizovali se, vukli me, ubadali, udarali. Okretao sam se ka njima i udarao ih mlitavo, udarao; ali oni su lako izmicali a njihov kreštavi smeh pakleno je odzvanjao u mojim ušima. Pa ipak, uvideo sam da su me napadali samo sa jedne strane, kao da su hteli da me nateraju na jedan put. Ali, bio sam dovoljno mudar da stalno održavam senku iza sebe; a oni, videći to, postajali su sve bešnji; a ja sve tvrdoglaviji na svom putu. Zatim su promenili taktiku i pravili se kao da me gone u pravcu koji sam ja odabrao; i videći to, postao sam siguran.

Zaista sam sa bogovima išao! jer ubrzo sam stigao do bare sa vodom i visoke palme kraj nje.

Stropoštao sam se u taj hladni talas; snaga mi se vraćala, mada polako; pa ipak, na jedan zamah moje ruke u odgovarajućem gestu svi demoni iščezoše; i za jedan sat sam se dovoljno oporavio da sam mogao pozvati moje prijatelje iz bare - male ribice, moje drugove u igri - i vodena nimfa izađe i pokloni se preda mnom i skuva mi ribe na onoj vatri koja vodi daje bistrinu i blistavost. I kidala mi je slatke, sočne plodove sa drveta i ja sam ih jeo.

To mi je veoma prijalo; i kada sam jeo, položila je moju glavu na svoje krilo; i pevala mi uspavanku; a glas joj je bio kao mreškanje jezera pod prolećnim vetrom i kao gregor izvora i kao zveckanje vodoskoka po ležaju od mahovine. Imala je i dubokih nota poput mora koje udara o kamenitu obalu.

Spavao sam dugo, dugo, dugo...

Kad sam se probudio nimfa već beše otišla; ali ja sam sa grudi uzeo malu kutijicu nekih svetih biljki; i bacajući nekoliko zrna u vodu, uzvratio joj na ljubaznosti. I blagosiljao sam je u ime naše mrtve dame Izide, i krenuo osnažen tim izvrsnim obrokom na veliki put. Pa ipak, nisam znao šta da radim; jer bio sam kao mrtvac, iako mi je bilo tek dvadeset i dve godine.

Šta me je ovo, u stvari, zadesilo?

Ipak sam pošao dalje; i, uspinjući se na vrh brda, konačno sam ugledao široki Nil i blistavi grad koji nisam poznavao.

Stajao sam tamo na vrhu i odavao hvale velikim bogovima Neba, Eonima beskrajnih godina, što sam stigao tu. Jer, videvši Nil u meni je počeo svitati jedan novi život.

GLAVA VI

Bez većeg oklevanja spustio sam se niz padine i ušao u grad. Ne znajući šta se sve moglo desiti u Tebi i kakve su vesti mogle stići ovamo, nisam se usudio predstaviti, nego sam potražio Horusovog Prvosveštenika, pokazao mu određeni znak, govoreći da sam došao iz Memfisa i da sam na putovanju, te da nameravam posetiti Tebu da bih ukazao poštovanje Izidinom hramu. Ali on mi, pun novih vesti, ispriča da je stara Izidina sveštenica, koja je postala Ozirisov sveštenik, uzneta na nebo kao znak izrazite milosti Boga. Na to sam se jedva uzdržao od smeha; pa ipak sam se kontrolisao i odgovorio mu da se sad spremam natrag u Memfis, pošto sam se ja zavetovao Izidi, i da mi Oziris tu ne može poslužiti.

Tada me on zamoli da ostanem kao njegov gost i da odem obožavati Izidu u njenom hramu u ovom gradu. Pristao sam i taj dobri čovek mi dade odore i dragulje iz riznice njegovog ličnog hrama. Tu sam se i fino odmorio na mekim jastucima dok su me dečaci hladili širokim palminim listovima. Poslao mi je i plesačicu Sna. Umeće te devojke beše da tka tako fine kretnje da svest, posmatrajući je, nestaje; i dok se njihala pevala je sve tiše i tiše i kretala se sve sporije i sporije, sve dok se posmatrač-slušalac ne rastvori u blaženstvu usnulosti i predivnog sna.

Zatim, dok abi on spavao ona bi se nadvila nad njim baš kao što se Nuit Zvezdana Dama nadvija nad crnom zemljom, i šaputala mu u uši čudne ritmove, tajne izraze, pomoću kojih se njegov duh uznosio u predele Hathor ili neke druge zlatne boginje, da tamo u jednoj noći požanje žetvu osveženja kakvu polja smrtnog sna nikada ne mogu dati.

Probudio sam se u zoru, nalazeći je kako još uvek motri, još uvek gleda u moje oči sa nežnim osmehom na usnama koje su gugutale neizmerno umirujući šapat. U stvari, probudila me je nežnim poljupcem, jer u tom Umeću postoji jedan pravi trenutak za uspavljivanje i jedan za buđenje; za što je ona bila dobro obučena i znala da proceni.

Onda sam ustao - ona je odlepršala kao ptica - i obukao se; i, našavši mog domaćina, otišao sa njim u Izidin Hram.

Njihov ritual se (kako se pokazalo) razlikovao u jednoj stvari od onoga na koji sam ja bio navikao. Nije bilo smrtne zabrane za posmatranje obreda sem za obične ljude. Sveštenici izvesnog ranga posvećenja mogli su ga posmatrati ako su hteli. Zato sam ja, želeći da ponovo vidim taj čudesni sjaj Vela, otkrio Prvosvešteniku zadovoljavajući znak.

Na to se on veoma začudio; i, po nogama prepoznavajući Herkula, počeo misliti da bih ja mogao biti neki sveti izaslanik ili inspektor od samih Bogova. Dopustio sam mu da tako misli; dok smo za to vreme ušli u svetilište i stali iza stubova, nevidljivi, u propisanom položaju.

Slučajno se desilo da je i sama Prvosveštenica odabrala taj dan za izvođenje rituala.

Bila je to visoka, crna žena, veoma dostojanstvena, sa jakim udovima kao u muškarca. Pogled joj je bio oštar kao u sokola, a čelo zapovedničko. Međutim, kod Preuzimanja Bogo-obličja ona se približila i šaputala u Veo, tako tiho da mi to nismo mogli čuti; ali, izgledalo je sa žestokom snagom, sa nekom strašću koja joj je nabrekla mišiće, tako da su joj se ruke previjale kao ranjene

zmije. I vene na njenom čelu nabrekoše, i pena joj pođe na usta. Pomislili smo da je umrla; telo joj se zatalasa i zadržta; a na kraju iz grla joj se prolomi grozan krik, neartikulisan, jeziv.

Pa ipak, za svo to vreme Veo je blistao, mada nekako tmurno. I vazduh je bio ispunjen nekom divljom mahnitom muzikom, koja je parala uši svojom neobičnom magijom. Jer ona nije ličila ni na jednu dotad čuvenu muziku. Konačno, Sveštenica se otrže od Vela i zatetura - kao pijanac - po hramu. Uzdasi i jecaji su joj razdirali grudi; a njeni nokti su pravili krvave brazde na vlažnim bokovima.

Iznenada ona spazi mene i mog ortaka; sa nekim ormanom ona ga obori na zemlju - nedopustivo je opirati se Sveštenici kad je ona u Ekstazi Sjedinjenja - i padajući na mene, kao divlja zver zari svoje zube u moj vrat, obarajući me na tlo. Zatim, puštajući me, dok je krv šikljala iz mene, upravi svoje blistave oči na to sa nekom čudnom radošću i rukama me protrese kao što lav protrese nekog srndaća. Ruke su joj bile mišićave, sa velikim zglobovima, a njena snaga beše poput gvozdenih užadi. Ipak, njena moć je bila samo moć smrtnika; ubrzo ona zadahta kao davljenik; telo joj omlitavi i pade svom težinom na moje, usta joj se pilepiše na moja u jedan strašan poljubac. Strašan; jer pošto su ga moja usta uzvratila, skoro mehanički, krv šiknu iz njenih nozdrva i zaslepi me. Zatim i ja, više mrtav nego živ, padoh onesvešćen u blaženstvo, u trans. Probudio me je Horusov Prvosveštenik. "Hajde", reče on; "ona je mrtva". Oslobodio sam se svog tog bremena ludila - i telo joj se grčevito uvijalo dok sam ga preokretao - poljubio sam one zapejane usne, jer u smrti je bila neverovatno lepa, neopisivo radosna - onda sam odteturao do Vela, i pozdravio svom svojom snagom, tako da je zablistao silom moje čiste volje. Zatim sam se okrenuo i sa Prvosveštenikom pošao njegovoj kući.

Zaista sam čudno izgledao dok sam išao gradom; moje nove odore bile su zatamnjene krvlju one najsvetije čarobnice.

Ali niko se nije usudio čak ni da podigne pogled; niti smo mi išta pričali. Međutim, kad smo ušli u prvosveštenikovu kuću, strogo je istupio.

"Šta je ovo, sine moj?"

A ja, umoran od gluposti sveta i beskorisnosti stvari, odgovorih:

"Oče, vraćam se u Memfis. Ja sam Mag Bunara."

On je poznavao Maga, pa reče:

"Zašto lažeš?"

A ja rekoh, "Ušao sam u svet gde je sav govor lažan, i gde je sav govor istinit."

Tad mi on izrazi duboko poštovanje, klanjajući se do zemlje čak devedeset i devet puta.

Ukorio sam ga i rekao, "Dovedi plesačicu Sna; jer ujutro odlazim za Memfis."

I ona dođe, a ja sam je opsovao i povikao: "Budi plesačica Ljubavi!"

I bi tako. I ja uđoh kod nje, i spoznah je; a ujutru sam se opasao, i ukrcao na Prvosveštenikovu svečanu barku, i okružio zlatom i purpurom, i zabavljao se sa lautama, lirama i papagajima, i crnim robovima, i, vinom i izvrsnim voćem, dok nisam stigao u sveti grad Memfis. A tamo sam pozvao Faraonove vojnike, i surovo dao pobiti sve one koji su me pratili, i spalio barku, ostavljenu na Nilu na sunčevom zalasku, tako da su plamenovi uzbunili priglupе građane. Sve to sam učinio, i plesao nag u svom ludilu kroz grad, dok nisam stigao do Starog Magusa Bunara.

I smejući se, bacio sam kamen na njega, vičući: "Odgonetni mi zagonetku mog života!"

A on ne odgovori ništa.

Onda sam bacio veliku stenu na njega, i čuo kako mu kosti pucaju, i povikao podrugljivo:

"Odgonetni mi zagonetku tvog života!"

Ali on ne odgovori.

Zatim sam srušio zid bunara; i zapalio kuću vatrom koja se razbukovala; sa sluškinjama i slugama. I niko se nije usudio da me zaustavi; jer ja sam se smejao i kliktao u svom ludilu. Da, stvarno, ja sam se smejao, i smejao - i smejao.

GLAVA VII

Zatim sam, povrativši se iz ludila, uzeo svo blago onog starog Magusa koje je on gomilao godinama - i niko mi to nije sporio. Ono je bilo ogromno i prekrasno; zlata više no što bi dvanaest junaca moglo povući, balaških rubina, i sardoniksa, berila i hrizofraza; dijamanta i zvezdanih safira, mnogo smaragda, veoma mnogo, veliki divni dragulji od topaza i ametista. Imao je i kip Nuite, veći od žene, koji je načinjen od lazurnog kamena poprskanog zlatom, isklesan sa čudovišnim umećem. Imao je i tajni dragulj Hadita koji nije nađen na zemlji, zato što je on nevidljiv sem u slučaju kad se više ništa drugo ne vidi.

Zatim sam otišao na pijacu i kupio robove. Kupio sam jednog naročitog džina, Nubijca crnjeg od glačanog granita na svetlosti zvezda, visokog i pravog poput mlade palme, a ipak gnusnijeg od Totovog Majmuna. Kupio sam i jednog mladog bledog dečkića sa Severa, luckastog momka sa lenjim čežnjivim manirima. Ali usta su mu gorela poput sunčevog zalaska u peščanoj oluji. Bio je tako bled i slab da su ga svi prezirali i nazivali devojkom. Tad je on uzeo usijano gvožđe iz vatre i hijeroglifima ispisao moje ime na svojim grudima; nijednom mu se osmeh nije promenio dok je meso cvrčalo i dimilo.

Tako smo otišli velikim karavanom na jedno kamenito ostrvce u Nilu, teško dostupno pošto je voda penila i opasno vrtložila oko njega. Tamo smo sagradili jedan mali hram u obliku košnice; ali u njemu nije bilo ni žrtvenika ni svetilišta; jer u tom je hramu bog trebao biti žrtvovan samom sebi.

Sebe sam učinio njegovim bogom; kosu sam naprašio zlatom i ukrasio cvećem. Pozlatio sam očne kapke i usne namazao svetlo-crvenom bojom. Pozlatio sam grudi i nokte, i kao Bog i Žrtva u jednom, svakodnevno sam bio žrtvovan toj čudnoj stvari koja nije bila ništa drugo do ja sam. Mog džina Nubijca učinio sam prvosveštenikom i napunio njegov štap magičkom silom, tako da je mogao propisno izvoditi moje rituale. On je to činio sa ciljem da mnogi ljudi iz Memfisa, pa čak i iz daljih gradova, napuštajući svoje bogove, dođu ovamo i prinesu žrtve. Zatim sam bledog dečaka naimenovao za čuvara Hrama; i zakleo mi se na vernost do smrti.

Došlo je do velikog sukoba u Memfisu, i mnoštvo glupavih i raskalašnih žena je diglo dreku na nas. Tako je žestoka bila uzbuna da je velika skupina žena izašla iz grada i došla na ostrvo. Ubile su mog bledog dečka na ulazu, mada se sa mačem u ruci borio protiv njih. Onda su nasrnule dalje, i ja sam stao pred njih u svom sjaju. Oklevale su, i u tom trenutku pogodio sam ih smrtonosnim svrabom, tako da su u trku cepale svoje haljine i počele da se češu, a moji ljudi su se smejali njihovim mukama.

Ustvari, na kraju su sve poumirale od iscrpljenosti i gubitka krvi; četiri stotine i dve žene poginule su u velikom pokolju tog dana. Tako se narod Memfisa za čas smirio.

A što se mene tiče, bio sam oželošćen zbog gubitka mog malog roba. Balsamovao sam njegovo telo iako je to običaj samo za kraljeve. A na vratima hrama stavio sam njegov sarkofag ispod ograde od kopalja i noževa, tako da nije bilo drugog pristupa mom veličanstvu.

Počast kakvu nijedan rob nikad nije imao.

Tako sam onda tu boravio tri godišnja ciklusa; i na kraju tog vremena Prvosveštenik je umro.

Meni je preostalo da izvedem čudan i strašan ritual; niko drugi, niko ko ne poseduje magijsku moć, ne bi to mogao izvesti.

Ipak, i ja sam oboleo od tog neprekidnog žrtvovanja. Postao sam iscrpljen i bled; u mojim venama tekao je led umesto krvi. Zaista sam postao skoro bog...

Stoga sam uzeo telo mog Nubijca, ubio četiri mlade devojkice, i njihovom krvlju ispunio sve šupljine njegovog tela. Onda sam zapečatio njegovo telo sa osam pečata; a deveti pečat bio je moj vlastiti, središte mog božanstva.

Zatim se on digao lagano, posrćući dok sam ja izgovarao strašne reči:

A ka dua
Tuf ur biu
Bi a'a Kefu
Dudu ner af an nuteru!

Tad ga dodirnuh mojim štapom i on usta u punoj snazi njegovog bića; i mi udosmo, i po poslednji put (mada nemo) on izvede ceremoniju. Na kraju on leže zgrčen i nemoćan, skupljen kao stara mešima; pa ipak njegova krv i ništa nije koristila. Bio sam hladniji nego pre.

Sada sam stvarno bio Oziris, jer sam odašiljao plamenove hladno-sivog sjaja iz moje kože, a moje oči su bile ukočene u ekstazi.

Da, samim Ozirisom, mogu se zakleti u to! Baš kao što se oči svih živih neprestano obrću, moje su bile ukočene!

Onda sam se protresao i otišao u grad Memfis, sa velom ispred lica i robovima ispred mene.

Tamo sam ulazio u hramove, jedan za drugim; i naglo sam razmicao veo, na šta su svi ljudi padali trenutno mrtvi, a bogovi se prevrtali sa svojih postolja, i razbijali o pod u paramparčad.

Odgurnuo sam se velom, otišao na pijacu, povisio glas u pesmu i povokao:

Smrt, pustoš i očaj!
Ja podižem svoj glas i svi bogovi zaneme.
Ja razotkrivam svoje lice, i sve što živi nestaje.
Ja udišem život, a izdišem razaranje.
Ja slušam muziku sveta, a njen odjek je Tišina.

Smrt, pustoš i očaj!
Deljenje puteva dolazi; Ravnodnevnica Bogova je prošla.
Drugi dan; drugi put.
Neka oni koji me čuju budu poniženi preda mnom!
Smrt, pustoš i očaj!

Tada sam svukao veo, i hladne munje smrti poleteše, i građani su na mestu padali mrtvi.

Samo jedan mladi dečko, svirač na flauti, koji je bio slep, i nije video te moje oči, nije umro.

Onda sam se obratio njemu govoreći:

”Ustani, sakupi sveštenike i ljude, sve koji su ostali. I neka sagrađe hram Ozirisu Bogu mrtvih, i neka mrtvi budu večno obožavani.”

To sam rekao, i izašao iz grada sa dva roba koja sam ostavio na kapiji, i otišli smo ka Nilu, prema jednoj pećini kraj relne obale; i tamo sam boravio mesecima, plačući za Izidom mojom Damom. Jer iako sam se osvetio mnogim stravičnim delima, ipak se nisam povratio u život.

Štaviše, njena ljubav kao da je umrla u meni, tako da se moje srce nije uzbuđivalo pri pomisli na nju. Recimo da je moja ljubav lutala kao neki duh nesahranjen, zamrznut, prepušten vetrovima!

O mojim delima u tom periodu skoro da je strašno i govoriti. Jer, izvodio sam veliko kajanje, u nadi da bih oživeo taj mrtvi princip u meni koji ljudi nazivaju dušom.

Sramno sam skapavao od gladi, na sledeći način. Prvo sam se okruživao svom mogućom raskošnom hranom, koja je topla i ukusna unošena iz sata u sat, a osudio sam sebe da živim sa malo belog luka i soli, i malo vode u kojoj je bila izdrobljena zob.

I tada, kad bi se u meni javila bilo kakva želja da pojedem neku od poslastica koje su stajale okolo, oštrim kamenom bih napravio veliku brazgotinu na telu.

Pored toga, potpalio sam veliku vatru u pećini tako da su robovi padali i malaksavali kad su prilazili. A dim me je gušio tako da sam stalno povraćao crnu smrdljivu sluz iz pluća, tu i tamo umrljanu zapenjenom krvlju.

Kosu sam odgajio ogromno dugu, i u njoj gajio crve.

A kad bih legao da spavam, iako to nisam činio sve dok sa otečenim jezikom i pocrnelim grlom više nisam ni bio u stanju uzvikivati ime moje mrtve Dame, tada bih (kažem) mazao udove medom, da bi ih pećinski pacovi mogli glodati dok sam ja spavao. Štaviše, glavu sam naslanjao na jedan leš umrlog od gube, i kad god bi se ta moja mrtva duša uopšte uzbudila ljubavlju prema mojoj Dami, ja sam mazio i ljubio taj leš, i pevao mu nežne pesme, igrajući se sa milostivim rečima i gestovima. Sve to sam glasno govorio mojoj duši, prekorevajući je zbog njene slabosti i podmitljivosti. Takođe, gorčina i ružnoća mog života često bi preskakale granicu osjetljivosti; i tada bi se satima gubio u besnom kovitlacu smeha. Tada su se moji robovi plašili da mi se približe, i ja bih istrčavajući iz pećine hvatao prvog za kosu i uvlačeći ga unutra stavljao na uzbuđljivu torturu. To mi je zaista mnogo koristilo; jer sam izmišljao užasne stvari, i ako su uspevale da izazovu njegovo krajnje mučenje isprobavao sam ih na sebi. Tako sam zabijao igle potopljene u blato Nila pod nokte, tako da su rane koje su se gnojile izazivale odvratnu agoniju. Ili sam izrezivao trake na koži i kidao ih; ali to baš i nije uspevalo kod mene, mada je kod robova dobro išlo, budući da je moja koža postala previše krta. Zatim bih uzeo komad tvrdog drveta, i kamenom ga zabijao između kostiju, povređujući opnu koja ih pokriva, izazivajući tako njihovo oticanje.

I to sam morao napustiti, jer bi ud roba odumirao, oticao, trulio i zeleneo, i on je umirao u sablažljivoj agoniji.

Tada sam bio prisiljen da se magijski lečim, a to je bio veliki gubitak moći.

Pa ipak sam bio "Daleko od srećnih", iako su mi usne visile na sasušenom licu kao mahune uvele i pocrnele, i iako nijedan inč moje kože na čitavom telu nije ostao neunakažen.

Ipak, moje iskušenje se bližilo kraju. Jer ljudi u Memfisu, čudeći se što jedan te isti rob stalno kupuje mrtve gubavce, počеше, kao što je to navika nezalica, da šire budalaste glasine. Na kraju su otvoreno pričali "Ima jedan sveti pustinjač u staroj pećini kraj Nila". Tada su mi jalove žene iz grada dolazile krišom u nadi da bi pomoću moje svetosti njihovi suvi stapići mogli procvetati.

A ja sam im pokazivao mog mrtvog gubavca i govorio: "Sačekajte da prvo rodim dete sa ovim, pa ću se posle pozabaviti vama". To im se nije sviđalo; pa ipak me nisu ostavljale na miru, jer su odlazile kući i vikale da sam ja užas, pustinjački lešinar, vampir... A na to su se sve mlade i lepe žene iz grada, ostavljajući svoje ljubavnike i muževe, skupljale kod mene, donoseći darove. Ali ja sam ih vodio do mrtvog gubavca i govorio, "Kad vi budete lepe kao što je on, i kad se ja zasitim njegove lepote i uživanja, tada ću se zadovoljiti vama".

Onda su se one žestoko razbesnele, i nahuškale ljude iz grada da me unište. A ja, ne želeći da prikazujem svoju magijsku moć, otišao sam noću (čim sam čuo za to) i našao utočište u hramu Ozirisa koji sam im i zapovedio da izgrade.

I tamo sam našao zadovoljstvo; zbog sjedinjavanja moje svesti sa božanskom, postigao sam širenje te svesti. Zar kraljevstvo mrtvih nije moćno kraljevstvo?

Tako sam opazio svemir kao jednu jedinu tačku beskrajnog ništavila pa ipak u beskonačnom širenju; i postajući taj svemir, u njemu sam se potpuno rastvorio. Štaviše, moje telo se samo uzdiže i podiže u vazduh do velike visine iznad zemljine senke, a zemlja je kružila ispod mene; ipak ja o tome nisam ništa znao, jer ja sam bio sve to i ništa od toga. Pored toga, bio sam sjedinjen i sa Izidom Ozirisovom majkom, budući ipak i njen brat i njen gospodar.

Jao, jao meni! Jer sve je to bilo samo delimično i nesavršeno; niti sam ja stvarno shvatio šta se desilo.

Znao sam samo to, da bih se trebao vratiti u moj grad Tebu (Tebai) i vladati u njemu kao Ozirisov Prvosveštenik, ne stremeći više ka nekom nepoznatom ili nemogućem cilju, već mirno i strpljivo živeti u zadovoljstvu svojih počasti i bogatstva, bas kao čovek.

Ipak, video sam i još jednu stvar, i to da baš kao što je Izida Dama celokupne Prirode, živih; i kao što je Oziris bog mrtvih, tako će doći i Horus, Sokoglavi bog, kao malo dete, lik cele Prirode i celokupnog Čoveka uzdignutih iznad Života i Smrti, pod vrhovnom vlašću Hadita koji je Sila i Nuite koja je Materija - mada su oni ona Materija i Sila koje prevazilaze sve naše ljudske predstave o tim stvarima.

Ali o tome kasnije, na pogodnom mestu.

GLAVA VIII

I onda sam se, eto, vratio u Tebu! Bio sam toliko unakažen i izmenjen, iako još nisam imao ni trideset godina, pa me nisu ni prepoznali. Ponudio sam se da budem sluga u hramu Ozirisa, i veoma zadovoljio sveštenike, jer sam pomoću svoje magijske snage - mada su oni mislili da je to prirodno! - pevao pesme bogu i izvodio himne. Stoga su oni za manje od godinu dana počeli pričati o mom iniciranju u sveštenstvo. U to vreme Prvosveštenik je bio jedan mlad i snažan čovek, crnobrad po Ozirisovoj modi, sa jednim četvrtastim pramenom ispod brade. Njega su izabrali nakon mog odlaska u vihoru. A Prvosveštenica je bila žena od četrdeset-dve godine, crna i lepa, sa blistavim očima i strogim usnama. Ipak, telo joj je bilo vitko i gipko kao u mlade devojke. Jednom se desilo da je bio moj red da je poslužim pogrebnim darovima; goveđim i guščjim mesom, hlebom i vinom. I dok je jela ona je razgovarala sa mnom; pošto je pomoću svoje veštine uvidela da ja nisam bio običan sluga. Tada sam izvadio posvećeni štap Khem-a koji sam dobio od mog oca; i stavio joj u ruku. Na to se ona začudila, jer taj štap je znak visoke i svete inicijacije, tako redak da (kako kažu) do sada skoro nijedna žena nije došla do njega. Blagosiljala je sebe zato što joj je bilo dozvoljeno da ga pogleda, i zamolila me da ćutim izvesno vreme, jer ona je naumila da nešto učini. A ja sam podigao štap na nju u četrdeset-devetostruki blagoslov, i ona je od toga doživela prosvetljenje, i bila srećna. Zatim sam joj pao pred noge - jer ona je bila Prvosveštenica - poljubio ih s dubokim poštovanjem, i povukao se.

Tri dana kasnije, kako sam doznao, ona je poslala po jednu sveštenicu koja je bila vešta u nekim smrtonosnim veštinama i zatražila od nje otrov. Ona joj je dala, govoreći: "Neka Prvosveštenik Boga mrtvih siđe ka mrtvima!" Onda mu je ta pokvarena Prvosveštenica lukavo podmetnula otrov u same sakramente, i on je umro od toga. Zatim je svojom spretnošću uspela da za prvosveštenika postavi nekog mladića koji je bio nemaran i glup, misleći u sebi: "Bog će ga sigurno odbaciti." Ali, po njegovim rečima, Lik boga je sjao kao i pre. A ona je pri tom znala - i svi mi smo znali - da je sjaj iščezao; jer su sveštenici pravu ceremoniju zamenili nekim trikom varke i lukavstva.

Na to se ona jako ražalostila, jer iako pokvarena i slavoљjubiva, ipak je posedovala mnogo moći i znanja.

Međutim, umesto da upotrebi tu moć i to znanje ona je htela da se lukavstvu suprotstavi lukavstvom. I sumnjajući (pravilno) čija je veština uradila tako nešto ona ga je podmitila da okrene mehanizam, tako da je Prvosveštenik morao biti posramљjen.

Ali on nije bio posramљjen, jer je lagao, govoreći da je Bog sijao sjajnije od Sunca; a lagao je sigurno, jer Maat, Dama Istine, nije imala svoje mesto u tom hramu. U tu niskost su svi pali mojim prvim neuspehom da preuzmem bogoobličje, i na njihovu svešteničku laž da me je moja svetost uznela u nebo. A ni bogatstvo zbog kojeg su lagali nije im ništa koristilo; jer je Faraon sišao u Tebu i nemilosrdno zahvatio iz riznice hrama, tako da su oni osiromašili. čak su i dobra predskazanja prodavali za zlato; a ona su bila čista propast i za one koji su kupovali. Zatim su prodavali kletve i posejali neslogu u gradu. Zato su ljudi sve više siromašili i njihovi pokloni hramu bili su sve oskudniji.

Jer nema veće gluposti od gladi za dobitkom.

Nekada su bogovi davali blagoslove, a ljudi su dobrovoljno nudili od svog obilja.

Sada su sveštenici sejali plevu, a želi jalovinu.

Ja sam ćutke strpljivo čekao da vidim šta će se desiti. A ona glupava sveštenica nije mogla smisliti nijedan bolji način od prethodnog. Međutim, onaj glupi mladić je pogodio kako je njegov prethodnik umro, pa nije ni doticao sakramente, već se samo pretvarao.

Onda je ona pozvala mene - a ja sam sada bio zaređeni sveštenik - da joj dam savet; jer ona je nameravala da mene postavi na njegovo mesto.

Tako je ona priredila veliku svetkovinu u moju čast; i kad smo se dobro napili ona je položila glavu na moje grudi i pričala mi čudesne stvari o ljubavi; meni, koji sam voleo Prekrivenu Velom! A ja sam izigravao svo ludilo strasti i zaveo je time, tako da je ona izgovarala velike reči, koje su penile k'o mrtve ribe nadute na suncu, o tome kako ćemo mi vladati Tebom a (možda) smaknuti i Faraona i preuzeti njegov presto i skiptar. A ipak, glupava žena! - nije umela smisliti kako da ukloni tog glupog prvosveštenika, koga je sama naimenovala!

Ja sam joj odgovorio: "Preuzmi Oblik Ozirisa i sve će se srediti u Ozirisovom Hramu." Potsmevao sam joj se, jer sam znao da ona to ne bi mogla. Ipak, ona je bila toliko pijana od ljubavi i vina da je odmah zatim izvela ritual Obožavanja i Preuzimanja. Tad ja u veselom raspoloženju primenih svoju moć, i učinih da ona stvarno postane Oziris, tako da se ona zaledi, i oči joj se ukočiše...

Pokušala je da uplašeno krikne, ali nije mogla; jer ja sam na nju stavio grobnu tišinu.

A za svo to vreme ja sam se pravio začuđenim i oduševljenim, tako da je ona bila skroz prevarena. I umorivši se od potsmevanja, rekoh joj da se vrati. Ona to učini, i nije znala šta da kaže. Najpre se pretvarala da je primila neku veliku tajnu; a kasnije, znajući koliko je viši moj stepen inicijacije, nije se usuđivala. Konačno, na kraju, uplašivši se, bacila mi se pred noge i priznala sve, braneći se da je bar njena ljubav prema meni bila istinita.

To je moglo biti tačno; u svakom slučaju imao sam sažaljenja prema njoj, jer njeno telo je zaista bilo kao cvet, belo i čisto, mada su joj usta bila teška i jaka, oči naborane od strasti, a obrazi varljivo mlitavi.

Utešio sam je, pritiskajući njeno nežno telo u svom naručju, pijući vino njenih očiju, hraneći se medom njenih usana.

Na kraju sam je posavetovao da bi ga trebala pozvati na tajnu gozbu, i da bih ih ja služio, prerušen u moju staru odoru sluge.

Sledeće noći kada je on došao, ja sam ih poslužio, a ona mu je otvoreno (pretvarajući se) izrazila ljubav. Pa ipak vešto, tako da je on nju zamišljao srnom a sebe lavom. Zatim je konačno sasvim poludeo i rekao: "Daću ti ono što želiš za jedan poljubac tih tvojih čudesnih usana." Onda ga ona natera da se zakune Faraonovim zavetom - za kojeg, ako bi prekršio, Faraon bi mu uzeo glavu - i poljubi ga jednom, i kao da je njena strast bila poput strasti Nila pri poplavi prema peščanim branama koje proždire pa onda preskače, i reče mu: "Daj mi svoju službu za ovog mog

ljubavnika!" Pri tom me ona uze i zagrla. On zinu, zapanjen; zatim skide prsten službe i baci ga pred njene noge; izgovori joj jednu reč u lice; i otšunja se postideno.

A ja, podižući prsten službe, povikah za njim: "šta će uraditi onome koji vređa Prvosveštenicu?"

On se okrenu i odgovori smrknuto: "Bio sam Prvosveštenik". "Tad više nisi imao prsten!" pobesne ona na njega, lice joj pobledi od gneva, iz usta joj je kapala pena od besa - jer ta reč je bila psovka!...

Ona udari u zvono i pojavi se straža. Po njenoj zapovesti oni doneše instrumente smrti, pozvaše dželata, i ostaviše nas tamo. Onda ga dželat priveza na gvozdeni točak za članke, oko struka i oko grla, i odreza mu očne kapke da bi mogao gledati njegovu smrt. Zatim mu makazama odseče usne, govoreći, "Ovim usnama si opsovao Svetu, Nevestu Ozirisovu". Onda mu je trgao jedan po jedan zub, govoreći svaki put: "Ovim zubom si izgovorio psovku protiv Svete, Neveste Ozirisove." Zatim mu je kleštima iščupao jezik, govoreći: "Ovim jezikom si izgovorio psovku protiv Svete, Neveste Ozirisove." Onda je uzeo jaku razjedajuću kiselinu i razjeo mu grlo, govoreći: "Iz tog grla si opsovao Svetu, Nevestu Ozirisovu." Zatim je uzeo usijanu čeličnu šipku i spalio njegove intimne delove, govoreći: "Budi osramoćen ti koji si opsovao Svetu, Nevestu Ozirisovu." Nakon toga je uzeo mladog šakala i pustio ga da mu jede jetru, govoreći: "Neka zveri koje proždiru lešine prožderu jetru koja se osmelila da opsuje Svetu, Nevestu Ozirisovu." Sa tim nesrećnik umre, a oni su izneli njegovo telo u gradski kanal i psi su ga prožderali.

A za svo to vreme moja dama se zaljubljeno ljubakala sa mnom, ispuštajući tako strasne ljubavne jecaje kao nikad pre, pa ipak njeno je lice bilo prikovano u očima onoga koji ju je voleo, koje su piljile u paklenim mukama, a telo se stalno borilo protiv duše koja se htela uzdići.

I po mojoj proceni, uz Setovu pomoć Duša je nadvladala.

Uz to, iako ovo pišem sada, hladno, više hiljada godina nakon toga, nikad nisam uživao u ljubavi nijedne žene tako kao što sam u njenoj, i u tom času, tako da dok ovo pišem dobro se sećam kroz maglu vremena svake medene reči koju je izgovorila, svakog čarobnog poljupca (postrance istegnutih usta) koji je ona upijala iz mojih malaksalih usana, svakog drhtaja njenog nežnog čvrstog tela. Sećam se bisernih uvojaka kose, koji su ubadali poput guja dok su me doticali; oštrog zanosa njenih šiljatih noktiju koji su me pritiskali, čas baršunasto-meki, čas ćudljivo-surovi, čas (u ljubavnom ludilu) duboko zabadani do krvi, kao da su svirali duž moje kičme. Ali ja nisam video ništa; kunem se Ozirisom u to! Nisam video ništa, sem bljeska u očima one izgubljene duše koja se previjala na točku.

U stvari, pošto je dželat izneo leš, mi smo se povukli i legli među otpatke od gozbe; vrčevi prevrnuti, čaršavi na stolovima pogužvani, lampe pogašene ili prosute, zlatni pehari sa ugraviranim bestidnim likovima razbacani tamo-amo, meso je visilo sa rubova draguljima ukrašenih posuda, sok iz njega je umrljao beli raskoš platna, i usred toga mi, naši udovi nemarni poput vetra, nepokretni.

Neko bi pomislio da je došao smak sveta. Međutim, kroz sav taj vatreni ponor sna u koji sam toliko duboko zaronio, još me je uzrujavala divota saznanja da sam dobio ono što sam hteo, da sam postao Ozirisov Prvosveštenik u Tebi.

Ali, ujutro kad smo se probudili gadili smo se jedno drugog, usta su nam bila naherena, jezici landarali iz uglova usana kao kod žednih pasa, oči žmirkale u agoniji od nepodnošljivog dnevnog svetla, udovi su bili lepljivi od ustajalog znoja.

Ustali smo i pozdravili jedno drugo u dostojanstvu naših visokih službi, razdvojili se i otišli na kupanje.

Posle toga sam otišao na Ozirisov Obred i po poslednji put je odigrana ta sramna lakrdija.

Jer ja sam se tajno zakleo u srcu da ću očistiti hram od podvala i gluposti. Stoga sam na kraju ceremonije izveo jedno moćno teranje, teranje svih stvari i smrtnih i besmrtnih, čak od Nuite koja obuhvata beskonačni Svemir do Hadita, Jezgra StvarĈ; od Amouna koji vlada ispred svih bogova do Pitona, strašne zmije koja boravi na kraju stvari, od Ptaha, boga čiste duše etira do Besza, brutalne sile onoga što je grublje od zemlje, koje nema imena, koje je gušće od olova i tvrđe od čelika, koje je crnje od guste tame ponora, a ipak je u svemu i okolo svega.

Amen!

Zatim sam se tog dana posavetovao sa samim sobom, i smislio jedno lukavstvo koje je bilo ravno lukavstvu onih koji su bogohulili Ozirisa, koji je konačno postao moj Bog.

Da! ujutro ću ga žestoko osvetiti.

GLAVA IX

Postupio sam na taj način što sam nadahnuo Prvosveštenicu na jedno Proročanstvo, tako da je ona proricala, govoreći da Oziris nikada neće biti zadovoljan svojim slugama sve dok one ne prođu četiri iskušenja elemenata. A ti rituali su nekad bili rezervisani za jedan poseban stepen inicijacije. Sveštencički savet se zbog toga poprilično uzbunio, dok se nisu prisetili koliko je sramno sva prava magija podražavana, tako da su kolale priče da je to samo jedan plan Prvosveštenice da poveća ugled hrama radi svetosti. I, pošto ih je njihova glupost u to ubedila, oni su se radosno složili i hvalili time. Onda sam ih ja povio jednog po jednog u Ozirisove pogrebne odore, vezujući na grudima jedan, stvarno posvećen, lik boga, sa po jednim talismanom protiv četiri elementa.

Zatim sam ih popeo jednog za drugim na jednu uzanu i visoku kulu, postavljao u ravnotežu, ali tako da ih je i najmanji dašak vetra mogao oduvati u nepovrat.

One koje je vazduh poštedeo bacao sam u Nil gde je on najviše penio i vrtložio. Samo mali broj njih voda je ponovo vratila na površinu. Međutim, te sam tri dana zakopao u zemlju bez groba i kovčega, tako da ih je elemenat zemlje mogao napadati. A one retke koje je zemlja poštedela bacao sam u vatru raspaljenog uglja.

Ova iskušenja nisu teška za onoga ko je pripremljen za njih (i prvo se prilagodi elementima). On ostaje miran i kada bura besni na kuli; po vodi on pluta lako i lagano; zakopan, on se samo uvede u trans; i, konačno, njegovi ogrtači ga štite od vatre, pa makar i čitava Teba raspirivala plamen.

Ali to nije bio slučaj sa ovim lažnim Ozirisovim sveštenstvom. Jer od tri stotine njih samo devet se pokazalo vrednim. Prvosveštenicu sam ja, međutim, proveo uz pomoć moje magije, jer ona me je silno zabavljala, i veoma sam uživao u njenoj ljubavi, koja je bila više divlja od siline svih elemenata zajedno.

Onda sam pozvao onu preživelu devetoricu skupa, svi su bili muškarci, i dao im uputstvo i savet da bi trebali oformiti jedno tajno bratstvo za učenje i poučavanje Ozirisove formule u njenoj najvišoj funkciji posvećivanja ljudske duše. Da bi trebali održavati disciplinu u hramu samo radi ljudi, a da njih i samo dopuštanje bilo kakve korupcije izbacuje iz njega. Zar telo nije kvarljivo, a koža najčistija? Isto tako će se i drevna praksa balzamovanja izobičajiti, i to uskoro; jer svet je prošao kroz vladavinu Ozirisa koji voli mrtvaca i grob.

Pošto su se svi dostojno zakleli u ovo tajno bratstvo ja sam ih naimenovao, tako da svaki vlada po jednim stepenom, a onog iz najnižeg stepena da odabira kandidate i upravlja hramom.

Zatim sam izveo prizivni Ritual Ozirisa, uništivši bogohulni mehanizam; i tada mi Bog konačno odgovori blistajući beskonačnim sjajem. Tada sam se predstavio Sveštenicima, i oni su se veoma obradovali što je nakon svih tih godina stara laž porečena i što se majstor vratio na svoje mesto.

Međutim, bog je izgovorio jedno Proročanstvo: "Ovo je poslednji put da ću zablistati sjajem u Mom hramu; jer ja sam bog života u Smrti, skriven. Zato će od sada vaša magija biti najtajnija

magija u srcu; i ko god da javno izvede neko čudo, znajte da je lažov i oponašatelj u svetoj Mudrosti.

Iz tog razloga sam ja uvek uvijen u beli mrtvački pokrov sa zvezdama od tri aktivne boje; te stvari Me skrivaju, tako da je onaj koji Me zna prošao iza njih."

Zatim nas je bog pozvao sebi svakog ponaosob, i svakom na uho šapnuo tajnu formulu i reč moći, koje pripadaju stepenu koji sam im ja odredio.

A meni je dao vrhovnu formulu i vrhovnu reč, reč koja ima sedamdesetosam slova, formulu koja ima šezdesetpet delova.

Zatim sam se odmah posvetio potpunijem razumevanju Ozirisa mog Boga, da bih razotkrio njegovu funkciju u čitavom toku Svemira.

Jer onaj ko se rodi u godinama moći jednog Boga misli da je Bog večan, jedini, sam. Međutim, onaj ko se rodi u trenutku slabosti boga, pri smrti jednog i rođenju drugog, vidi nešto (mada ne mnogo) od toka stvari. I za njega je nužno da u potpunosti shvati tu promenu službe (jer bogovi niti umiru niti se ponovo rađaju, već sad jedan inicira a drugi čuva, a sad jedan objavljuje a drugi posvećuje), njenu svrhu i značenje u celokupnom poretku stvari.

I zato ću ja, u ovoj V-oj godini Ravnodnevice bogova (1908) u kojoj je Horus preuzeo Ozirisovo mesto, pokušati da u svetlu ovog mog magijskog pamćenja shvatim u potpunosti formulu Horusa - Ra Hoor Khuit - mog boga, koji upravlja svetom pod kontrolom Nuit i Hadita. Zatim, pošto mi je Ankh-f-na-khonsu ostavio stediš 666 sa ključevima za to znanje, isto tako mogu hijeroglifima zapisati formulu Dame Račvastog štapa i Pera, koja će preuzeti njegov tron i mesto kada Horusova snaga bude iscrpena.

Tako je sada služba Bogovima morala biti tajna a njihova magija skrivena od ljudi. Oni su pred očima ljudi morali pasti sa svojih mesta, a mali pacovi iz kanalizacije su dolazili i rugali im se, a da ih nijedan čovek nije ovetio, a oni krajnje bezbrižni, neupadljivi. Pa ipak postojalo je njihovo znanje koje je inicijal mogao zadobiti, mada ukoliko teže, neuporedivo više i istinskije.

Od tog trenutka moj život je postao veoma usmeren na samog sebe. Nisam imao vremena ni za asketske tehnike niti za bilo kakva zadovoljstva; niti sam uzimao bilo kakvu aktivnu ulogu u službi hrama koji je, pročišćen i obnovljen, postao suptilno savršen i savršeno suptilan.

Bilo je onih koji uopšte nisu razumeli promenu koja se desila; a drugi su se pokoravali i verovali da razumeju, da ih njihovi drugovi ne bi prezirali.

Tako se dešavalo da što je neka osoba bila gluplja i veća neznalica ona se više pretvarala da razume; tako da je najmanje pobožan izgledao najpobožnijim - kao što je to i danas.

Međutim, ja na sve to uopšte nisam obraćao pažnju, jer sam stalno proučavao prirodu Ozirisa, koncentrišući se u tajanstveno čistih simbola. Shvatio sam zašto je rečeno da Izida nije uspela da pronađe Ozirisov Falus, i tako opazio nužnost da Horus dođe iza njega u velikom nizu Ravnodnevica. Sem toga, napravio sam talismane od čiste svetlosti za Ozirisa, i izvodio u toj svetlosti sve obrede posvećenja u njegove misterije.

Njih su tumačili mudraci i preveli na jezik sumraka i urezali na kamenu i u sećanjima ljudi.

A ja sam ipak bio sve više obmanjivan u toj velikoj bici da razumem tok stvari, kad se pogleda sa stanovišta Sudbine. Tako da sam morao ostaviti prave i razumljive likove da prosvetle um onoga (bilo mene bilo nekog drugog) koji bi trebao doći posle mene da proslavi Ravnodnevicu Bogova i kraj Ozirisovog vremena.

Kao i sada, dogodilo se.

Zatim sam tako živeo trideset i tri godine u Ozirisovom hramu kao Prvosveštenik; i sve ljude potčinio sebi. Ukinuo sam i službu sveštenice. Pa zar Izida nije propustila da pronade taj čuveni Falus bez kojeg Oziris mora biti jedan tako potišten Bog? Zbog toga je Khemi morao propasti, a svet biti u tami i patnji toliko godina.

Stoga sam moju Prvosveštenicu učinio sluškinjom, i ona me je sa velom na licu služila sve te godine, nikad ne izustivši ni reči.

Pa ipak, kad su se te godine navršile, smatrao sam podesnim da je nagradim. Magijski sam u njenom telu oživeo telo mlade devojke i ona me je godinu dana služila, razotkrivena i pričala šta joj je volja.

I njeno vreme je došlo; umrla je.

Tada sam ponovo pogledao u moju sudbinu i video da je sav moj posao valjano obavljen. Nikakve koristi ni vrednosti više nije bilo u mom telu.

Zato sam odlučio da primim moju veliku nagradu koja mi je podarena kao vernom svešteniku boga F.I.A.T. koji je iza svake manifestacije Volje i Inteligencije, kojeg su Izida, Oziris i Horus samo izaslanici.

O tome, i o mojoj smrti, pričaću nekom drugom prilikom. Ali prvo ću govoriti o stanovnicima kraljevstva koje okružuje svet, tako da oni koji se plaše mogu biti utešeni.

GLAVA X

Ali upozorili su me da neću sada biti svestan tih stvari, jer sadrže velike misterije koje se odnose na stepen inicijacije koga sam jos uvek nedostojan.

(Na taj način se zapis iznenada prekida.)